

Végh Tamás

Évzáró ének

I.
Tőlem a líra
Már messzire szállt.
Távoli, fénylő,
Csillagpor csupán.
Ami most zendül,
Kardos, harcos,
Dacos ének,
Endre urat hívom,
Tanúként idézem.

Kurucként bujdosok
Labancos időkben.
Drága Fejedelem,
Mikor lesz lakásom
E puszta mezőben?

II.
Múltam gyöngysorait
Felfűztem
Cérnaszál időmre.
Könnyű fonál pattan,
Gyöngyzápor takar be.

Tőlem a líra
Már messzire szállt,
Száradó könnycsepp,
Anyám homlokán.

III.
Tőlem a líra
Már messzire szállt,
Lant szava visszhang,
Mely szívembe vág.

Ó, Drága Uram,
Mikor emelem magasra
Csendesült derűvel újra
Dicső múltunk poharát?

Július végi töredékek

I.
Öklömnyi nagy csöndekét görget a szél,
Néptelen utcára néha zaj ficamodik:
Motorhörgés, lánynevetés, nyitott
Ablakom alatt csattanó kérdés,
Légszomj. Minden több kevés.

II.
Maradtak itt még, mint romok között
Botladozó túlélők, némely öregek,
Felettük már az idő sem száll,
Inkább, mint fénylő glória lebeg.
Nézem őket: ismerős ismeretleneket.
Értem távolodó emlékeik üzenetét.

III.
Sokan vannak itthon, a többiek
Meg szabadságon. Strandok, tavak,
S egyéb vizek telnek, zajlanak
A kirándulások, s a magánszféra
Ismeretlen katonáinak autóival telnek
Meg a parkolók, terek, állomások.

IV.
Kertjeink felett a kora délutáni hőség,
Mint gazdátlan gondola ring, szélroham
Kerekedik, majd elül, felhő kékül,
Feketedik, de ma sem fog esni, tudjuk
Azt, hogy locsolnunk kell este megint.

V.
Öklömnyi nagy csöndekét görget a szél,
Néptelen utcánkra léha zaj ficamodik.
Edénycsörgés, vacsorazaj, csukott
Ablakok mögött sustorgó tévék.
Légszomj. Minden több kevés.

Banka Gabriella festménye